

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8731/2561

พนักงานอัยการจังหวัดภูเก็ต โจทก์ นาย ณ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 61, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 376, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

คืนเกิดเหตุจำเลยที่ 2 กับจำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์ไปยังที่เกิดเหตุพร้อมกับอาวุธปืน เมื่อจำเลยที่ 2 เห็นผู้เสียหายที่บริเวณหน้าบ้านที่เกิดเหตุเข้าใจว่าเป็นพวกของ บ. จำเลยที่ 2 จึงใช้อาวุธปืนลูกซองสั้นที่พกติดตัวมายิงไปที่ผู้เสียหายนั่งอยู่เพราะสำคัญผิดคิดว่าผู้เสียหายเป็นพวกของ บ. แต่จำเลยที่ 2 ก็เลยยกเอาความสำคัญผิดขึ้นมาเป็นข้อแก้ตัวหาได้ไม่ ต้องถือว่าจำเลยที่ 2 มีเจตนาที่จะกระทำต่อพวกของ บ. เช่นใด ก็ต้องรับผิดชอบในผลของการกระทำที่เกิดขึ้นแก่ผู้เสียหาย เช่นนั้นตาม ป.อ. มาตรา 61 การกระทำของจำเลยที่ 2 จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้เสียหายโดยสำคัญผิดตาม ป.อ. มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 32, 33, 80, 83, 91, 288, 371, 376 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ตรีอาวุธปืนและลูกกระสุนปืนของกลาง จำเลยที่ 1 ให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพข้อหาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และข้อหาพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตโดยเปิดเผยและโดยไม่มีเหตุสมควร ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 61, 80 (ที่ถูก มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80) และมาตรา 371, 376 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง (ที่ถูก วรรคสอง), 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญามาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็น ความผิดหลายกรรมต่างกัน ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นและฐานร่วมกันยิงปืนโดยใช้เหตุ ในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชน เป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 10 ปี ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 1 ปี ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตโดยเปิดเผยและโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 6 เดือน รวมจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 11 ปี 6 เดือน ทางนำสืบของจำเลยทั้งสองเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้จำเลยที่ 1 ฐานละหนึ่งในสาม และลดโทษให้จำเลยที่ 2 เฉพาะความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นหนึ่งในสาม คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 7 ปี 8 เดือน สำหรับความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและ

ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้จำเลยที่ 2 ฐานดังกล่าวทั้งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 6 ปี 17 เดือน ธิบอาวุธปืนและลูกกระสุนปืนของกลาง จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุ ตามฟ้อง ขณะที่นายก่อเดช ผู้เสียหายนั่งคุยกับนางสาววันเพ็ญ บนแคร่ไม้หน้าบ้านเกิดเหตุ จำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ 2 มาอยู่ที่เกิดเหตุ โดยจำเลยที่ 2 ถืออาวุธปืนลูกซองสั้น ต่อมาเมื่อเสียงปืนดัง 1 นัด กระสุนปืนถูกผู้เสียหายที่บริเวณหลังด้านซ้ายกระสุนปืนฝังในไหล่ กระดูกสันหลังซึ่งแพทย์ไม่สามารถผ่าเอากระสุนปืนออกมาได้ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลย ทั้งสองมีความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้เสียหาย ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตโดยเปิดเผยและโดยไม่มีเหตุสมควร จำเลยที่ 1 ไม่อุทธรณ์ คดี ในส่วนของจำเลยที่ 1 จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น สำหรับคดีในส่วนของจำเลยที่ 2 ความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และ ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตโดยเปิดเผย และโดยไม่มีเหตุสมควร จำเลยที่ 2 ไม่ฎีกา ความผิดทั้งสองฐานจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 เพียงว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้เสียหายตามที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาหรือไม่ โดยจำเลยที่ 2 ฎีกาว่า จำเลยที่ 2 ตั้งใจยิงปืนขึ้นฟ้าเพื่อข่มขู่นายบุญพลัด กับพวก แต่ปืนลั่น กระสุนปืนไปถูกผู้เสียหาย จำเลยที่ 2 ไม่มีเจตนายิงผู้เสียหาย โจทก์มีผู้เสียหาย นางสาววันเพ็ญ นายชาติ และนายสุเชาว์ เป็นพยานเบิกความในทำนองเดียวกันว่าขณะที่ผู้เสียหายนั่งคุยกับ นางสาววันเพ็ญบนแคร่ไม้หน้าบ้านเกิดเหตุ มีคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายล้มลง แล้วคนร้ายวิ่งไปขึ้นรถจักรยานยนต์ที่มีคนขับจอดรออยู่ ขับหลบหนีไปนายบุญพลัดเบิกความว่า เดิมพยานกับ นางสาวคำแพง เป็นคนรักกัน พักอาศัยอยู่ห้องเช่าและมีร้านขายของชำที่ทำร่วมกันอยู่ใกล้ที่เกิดเหตุ ต่อมานางสาวคำแพงไปคบหากับจำเลยที่ 2 จึงเป็นเหตุให้พยานเลิกรักกับนางสาวคำแพง แล้วนางสาวคำแพงไปอยู่กินฉันสามีภริยากับจำเลยที่ 2 คืบเกิดเหตุพยานปิดร้านขายของชำแล้วกลับไปพักที่ห้องเช่าได้มีนายสุเชาว์มาหาที่ห้องเช่า จนถึงเวลาประมาณ 23 นาฬิกา นายสุเชาว์ออกจากห้องเช่าเพื่อจะขับรถจักรยานยนต์กลับบ้าน พยานได้ยินเสียงปืนดังขึ้น 1 นัด สักครู่ นายสุเชาว์กลับมาหาพยานบอกว่ามีคนถูกยิง พยานไปดูที่เกิดเหตุจึงทราบว่าผู้เสียหายถูกยิงและสอบถามนายบังฮี ไม่ทราบชื่อสกุล ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านได้ความว่าก่อนเกิดเหตุมีวัยรุ่น 2 คน ขับรถจักรยานยนต์วนเวียนไปมาบริเวณร้านขายของชำของพยานและคนนั่งซ้อนท้ายทำท่าชักอาวุธปืนเล็งมาที่ร้าน แต่มีรถกระบะแล่นสวนมาทำให้วัยรุ่นคนนั่งซ้อนท้ายเก็บอาวุธปืนไว้ที่เอว นายบังฮีจึงมาที่ห้องเช่าของพยานเพื่อจะแจ้งเรื่องดังกล่าวให้พยานทราบ เพราะเชื่อว่าคนร้ายน่าจะมายังพยาน ต่อมาพยานไปให้การต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ร้อยตำรวจโทอุกฤษณ์ เจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรกลางเบิกความว่า หลังได้รับแจ้งเหตุจึงไปที่เกิดเหตุและสอบถามชาวบ้านถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จึงทราบว่าคนร้ายน่าจะเป็นจำเลยที่ 1 พยานจึงไปที่บ้านของจำเลยที่ 1 พบจำเลยที่ 1 จึงสอบถามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จำเลยที่ 1 ให้การยอมรับว่า คืบเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์ไปที่ห้องเช่าของจำเลยที่ 2 และชวนจำเลยที่ 2 ไปตามหานายบัลลังก์ ไม่ทราบ

ข้อสรุป ที่บ้านบางโรงเพราะมีเรื่องไม่พอใจกันแต่ตามหาไม่พบ จำเลยที่ 2 จึงให้จำเลยที่ 1 ขับรถไปบ้านอ่าวปอ เมื่อผ่านหน้าร้านขายของชำของนายบุญพลัด จำเลยที่ 2 ชักอาวุธปืนออกจากเอว เล็งไปที่ร้าน แต่มีรถกระบะแล่นสวนมา จำเลยที่ 2 กลัวยิงโดนคนอื่นจึงเก็บอาวุธปืนไว้ที่เอว ตามเดิม จากนั้นจำเลยที่ 2 ให้จำเลยที่ 1 ขับรถไปบริเวณที่เกิดเหตุ เมื่อเห็นผู้เสียหายนั่งอยู่บนแคร่ไม้หน้าบ้านเกิดเหตุ จำเลยที่ 2 จึงใช้อาวุธปืนยิงใส่ผู้เสียหาย 1 นัด ทั้งนี้เพราะจำเลยที่ 2 เข้าใจว่าผู้เสียหายคือนายฟารุส ไม่ทราบชื่อสกุล ซึ่งเป็นเพื่อนของนายบุญพลัดที่ไปทำร้ายนางสาวคำแพง ก่อนหน้านั้น ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ 2 ได้และส่งตัวมาควบคุมที่สถานีตำรวจภูธรกลาง พยานจึงสอบถามจำเลยที่ 2 ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จำเลยที่ 2 ให้การยอมรับว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้ก่อเหตุใช้ปืนยิงผู้เสียหายโดยเข้าใจผิดว่ากลุ่มของผู้เสียหายไปทำร้ายนางสาวคำแพง ตามบันทึกคำให้การ เห็นว่า จากทางนำสืบของโจทก์ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 รู้จักกับผู้เสียหายมาก่อน จึงไม่มีเหตุที่จำเลยที่ 2 จะใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหาย แต่ได้ความจากคำเบิกความของนายบุญพลัดว่า เดิมนางสาวคำแพงเป็นคนรักของพยาน ต่อมานางสาวคำแพงไปคบหากับจำเลยที่ 2 จึงเป็นเหตุให้พยานเลิกรากับนางสาวคำแพง แล้วนางสาวคำแพงไปอยู่กินฉันทามีภริยากับจำเลยที่ 2 ซึ่งนางสาวคำแพงพยานโจทก์เบิกความยอมรับยืนยันว่าเป็นความจริง และยังรับว่าเลิกรากันไปแล้ว ตนขอเงินนายบุญพลัด 100,000 บาท เป็นค่าร้านขายของชำที่เคยทำร่วมกัน แต่นายบุญพลัดให้มาเพียง 30,000 บาท และนายฟารุสเพื่อนของนายบุญพลัดยังมาตบตีทำร้ายตนก่อนหน้านี้อีกด้วย นอกจากนี้นางสาวคำแพงยังเบิกความถึงเรื่องที่ผู้เสียหายถูกยิงด้วยว่า ในคืนเกิดเหตุจำเลยที่ 1 มาหาจำเลยที่ 2 ที่ห้องเช่าและชวนจำเลยที่ 2 ไปตามหานายบัลลังก์ที่บ้านบางโรงเพราะมีเรื่องไม่พอใจกัน ต่อมาจำเลยที่ 2 กลับมาที่ห้องเช่าและได้เล่าให้ตนฟังว่า จำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์ไปตามหานายบัลลังก์แต่ไม่พบ จำเลยที่ 2 จึงชวนให้จำเลยที่ 1 ขับรถไปบ้านอ่าวปอเพื่อตามหานายบุญพลัด เมื่อจำเลยที่ 1 ขับรถไปถึงบริเวณที่เกิดเหตุ จำเลยที่ 2 ใช้อาวุธปืนยิงไปที่บริเวณห้องพักของนายบุญพลัด แล้ววิ่งร่งขึ้นจำเลยที่ 2 ก็พาตนหลบหนีไป ซึ่งพฤติการณ์ของจำเลยที่ 2 ตามที่นางสาวคำแพงเบิกความสอดคล้องกับที่จำเลยทั้งสองให้การไว้ในชั้นจับกุมต่อร้อยตำรวจโท กฤษณ์ นอกจากนี้ร้อยตำรวจเอกวีรชาติ พนักงานสอบสวนเบิกความว่า หลังจากจำเลยที่ 2 ถูกจับกุมพยานแจ้งข้อหาแก่จำเลยที่ 2 ว่าร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น ร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยและโดยไม่มีเหตุสมควร และยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุ ในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชน จำเลยที่ 2 ให้การว่า ในคืนเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ 2 ไปตามหานายบัลลังก์ที่บ้านบางโรงแต่ไม่พบ จำเลยที่ 2 จึงชวนให้จำเลยที่ 1 ขับรถไปบ้านอ่าวปอเพื่อไปดูร้านขายของชำของนายบุญพลัด ซึ่งเดิมนางสาวคำแพงเคยทำร้านขายของชำร่วมกับนายบุญพลัดมาก่อน แต่หลังจากเลิกรากันแล้วนายบุญพลัดได้ยึดร้านขายของชำเป็นของตนเองฝ่ายเดียว และยิ่งกว่านั้นพวกของนายบุญพลัดยังไปตบตีทำร้ายนางสาวคำแพงก่อนเกิดเหตุ 1 วัน เมื่อจำเลยที่ 1 ขับรถไปถึงหน้าร้านขายของชำของนายบุญพลัด จำเลยที่ 2 จึงชักอาวุธปืนออกมาจากเอวกะว่าจะยิงขู่ขึ้นฟ้า แต่มีรถยนต์แล่นผ่านไปมาจึงไม่ได้ยิง จากนั้นจำเลยที่ 2 ให้จำเลยที่ 1 ขับรถไปบริเวณที่เกิดเหตุเพื่อจะไปยิงปืนขู่ที่หน้าบ้านของนายบุญพลัด เมื่อจำเลยที่ 1 ขับรถมาถึงบริเวณที่เกิดเหตุจำเลยที่ 2 ก็ชักอาวุธปืนยิงไปในรัศมี 45 องศา ด้วยมือขวาข้างเดียว แล้วจำเลยที่ 1 ขับรถเร่งความเร็วหลบหนีไป พยานโจทก์ที่นำสืบมาดังกล่าวสอดคล้องกันน่าเชื่อว่า ในคืนเกิดเหตุจำเลยที่ 2 ให้จำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์ไปยังที่เกิดเหตุพร้อมกับอาวุธปืน เมื่อจำเลยที่ 2 เห็น

ผู้เสียหายที่บริเวณหน้าบ้านเกิดเหตุเข้าใจว่าเป็นพวกของนายบุญพลัด จำเลยที่ 2 จึงใช้อาวุธปืนลูกซองสั้นที่พกติดตัวมายิงไปที่ผู้เสียหายนั่งอยู่เพราะสำคัญผิดคิดว่าผู้เสียหายเป็นพวกของนายบุญพลัด แต่จำเลยที่ 2 ก็เลยยกเอาความสำคัญผิดขึ้นมาเป็นข้อแก้ตัวหาได้ไม่ ต้องถือว่าจำเลยที่ 2 มีเจตนาที่จะกระทำต่อพวกของนายบุญพลัดเช่นใด ก็ต้องรับผิดชอบในผลของการกระทำที่เกิดขึ้นแก่ผู้เสียหายเช่นนั้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 61 การกระทำของจำเลยที่ 2 จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้เสียหายโดยสำคัญผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า จำเลยที่ 2 ไม่มีเจตนาฆ่าผู้เสียหายเพียงแต่ต้องการยิงปืนขึ้นฟ้าเพื่อข่มขู่พวกของนายบุญพลัด แต่จำเลยที่ 2 ยังมิได้ลงมือกระทำเนื่องจากปืนลั่นไปถูกผู้เสียหาย นั้น เห็นว่า หากจำเลยที่ 2 ทำปืนลั่นจริงก็น่าจะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ตั้งแต่ต้น แต่ในชั้นจับกุมจำเลยที่ 2 อ้างต่อเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมว่าเป็นการยิงผิดตัว ชั้นสอบสวนอ้างต่อพนักงานสอบสวนว่าเป็นการยิงปืนขึ้นฟ้าเพื่อข่มขู่นายบุญพลัด และในชั้นพิจารณาของศาลจำเลยที่ 2 กลับอ้างว่าทำปืนลั่น ข้ออ้างของจำเลยที่ 2 จึงไม่อยู่กับร่องกับรอย ไม่มีเหตุผลให้รับฟังได้ดังที่จำเลยที่ 2 ฎีกา ที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยว่าจำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้เสียหายและพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ส่วนฎีกาของจำเลยที่ 2 ที่ขอให้ลงโทษเบาลง นั้น เห็นว่า ความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น ศาลล่างทั้งสองลงโทษขั้นต่ำและลดโทษให้อีกหนึ่งในสาม จึงเป็นคุณแก่จำเลยที่ 2 อยู่แล้ว ไม่มีเหตุที่จะลดโทษลงได้อีก ฎีกาของจำเลยที่ 2 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

สุทธีนันท์ เสียมสกุล · สุพจน์ กิตติรักษนนท์ · วิบูลย์ แสงชมภู

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8731/2561>